

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 268/2014
09.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног Б.Г., због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Г., адв. С.Р., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 2К бр.94/12 од 31.01.2013. године и Апелационог суда у Нишу 5Кж1 бр.1198/13 од 12.12.2013. године, у седници већа одржаној дана 09.04.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Г., адв. С.Р., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 2К бр.94/12 од 31.01.2013. године и Апелационог суда у Нишу 5Кж1 бр.1198/13 од 12.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу 2К бр.94/12 од 31.01.2013. године окривљени Б.Г. оглашен је кривим због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору од 04.06.2009. до 11.11.2009. године.

Окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 1.200,00 динара и на име паушала износ од 4.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 5Кж1 бр.1198/13 од 12.12.2013. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу и жалба браниоца окривљеног Б.Г., а пресуда Вишег суда у Нишу 2К бр.94/12 од 31.01.2013. године, потврђена.

Против наведених пресуда бранилац окривљеног Б.Г. адв. С.Р., поднео је два захтева за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези става 2. и става 4. ЗКП и то због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. и повреде кривичног закона из члана 439. тач. 1. и 2. Законика о кривичном поступку, са предлогом да се побијане пресуде преиначе и окривљени ослободи од оптужбе или пак исте укину и предмет врати на поновно одлучивање.

Захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Г., адв. С.Р., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављени су Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа, о којој није у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС", број 72/11 од 28.09.2011. године) у односу на првостепену пресуду, нашао:

Захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани.

Бранилац окривљеног Б.Г. у захтевима за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, јер је првостепени суд изменом чињеничног описа из оптужнице нарушио идентитет оптужбе и пресуде, с обзиром да је оптужницом надлежног јавног тужиоца наведено "да је окривљени обећао да наведени поступак неће покренути", а да је оглашен кривим за сасвим другу радњу "да поступак неће иницирати", а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Ово са разлога што језички, реч „иницирати“ која је латинског порекла је синоним за реч покренути из чега произилази да су наведене речи по значењу идентичне, а у конкретном случају навођење у оптужници да окривљени "неће покренути накнадне контроле", имају потпуно исто значење и опредељују исту радњу извршења кривичног дела која се окривљеном ставља на терет, а који наводи су само прилагођени исказу оштећеног С.Р., па се неосновано захтевом указује да окривљени није осуђен за исту радњу кривичног дела за коју је оптужен.

Имајући у виду да се ради о истој радњи, истом догађају о коме се суди и да идентитет оптужбе није измењен, то се неосновано захтевом браниоца наводи да је на напред наведени начин суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП.

Наводе захтева браниоца окривљеног да је побијаним пресудама повређен кривични закон из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП, на штету окривљеног

Б.Г. тј. да је суд погрешно радње окривљеног квалификовао као кривично дело примање мита из члана 367. став 1. Кривичног законика, јер окривљени није имао службена овлашћења да иницира накнадну контролу законитости решења, с обзиром да није имао својство службеног лица, па стога и да нема елемената кривичног дела које се окривљеном ставља на терет, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Ове наводе захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде (на страни 4 и 5 образложења) дао јасне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата у смислу члана 491. став 2. ЗКП, те на исте упућује.

Ово и са разлога, што је и одредбом члана 112. став 3. тачка 4. Кривичног законика прописано да се службеним лицем сматра и лице којем је фактички поверено вршење појединих службених дужности или послова. При томе није од значаја да ли службену дужност врши стално или повремено, тј. појам службеног лица обухвата и фактички повремено вршење одређених службених радњи.

Из списка предмета произлази да је окривљени Б.Г. као референт Одсека за царинско-управни поступак обављао све послове као и други референти у сталном радном односу, и да је био овлашћен за обраду предмета, припрему и израду решења у првостепеном царинско-управном поступку у Одсеку за царинско-управни поступак.

Дакле, и по оцени Врховног касационог суда окривљени Б.Г. у смислу члана 112. став 3. тачка 4. КЗ имао је својство службеног лица, и био је овлашћен да иницира накнадну контролу законитости решења, па су супротни наводи захтева браниоца окривљеног оцењени неоснованим.

Стога и по налажењу Врховног касационог суда из радњи кривичног дела, за које је окривљени Б.Г. оглашен кривим произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ, па супротни наводи захтева браниоца окривљеног су неосновани.

Са изнетих разлога, налазећи, да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и став 2. ЗКП, захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**